

Sygn. akt IV KK 491/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **K. J. (J.)**

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O.

z dnia 26 września 2018 r., sygn. akt II W (...)

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

**1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia K. J. od zarzutu
popelnienia czynu z art. 119 § 1 k.w.;**

**2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 26 września 2018 r., sygn. akt II W (...), Sąd Rejonowy w O. uznał obwinionego K. J. za winnego tego, że w dniu 9 maja 2018 r.

około godziny 17.30 w O. na ul. M. z niezamkniętego samochodu marki F. nr rej. (...) dokonał kradzieży dowodu rejestracyjnego oraz radia o wartości 200 złotych na szkodę J. L., to jest wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za co wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł. Nadto, Sąd Rejonowy nałożył na obwinionego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 200 zł oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Sprzeciwu od wskazanego wyżej wyroku nie złożyła żadna ze stron, wobec czego uprawomocnił się⁴⁶²³ w dniu 16 października 2018 r.

Kasację od powyższego orzeczenia Sądu Rejonowego w O. wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości, na korzyść obwinionego K. J. i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.s.w., polegające na wydaniu w postępowaniu nakazowym wyroku skazującego K. J. za popełnienie w dniu 9 maja 2018 r. w O. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. pomimo tego, że okoliczności czynu i wina obwinionego budziły wątpliwości, co powodowało, że zastosowanie tego trybu było niedopuszczalne.

Podnosząc powyższe, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. J. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oczywista zasadność kasacji przesądziła o jej rozpoznaniu na posiedzeniu, wyznaczonym w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W pełni trafną i zasadną argumentację przedstawił autor kasacji - Prokurator Generalny – uzasadniając wywiedzenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia rażącym naruszeniem dyspozycji art. 93 § 2 k.p.s.w. przez Sąd Rejonowy w O..

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.s.w. Sąd może wydać wyrok w postępowaniu nakazowym, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Wówczas sąd uznaje za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie.

Nie ulega zatem wątpliwości, że warunkiem sine qua non wydania wyroku nakazowego w sprawie o wykroczenie jest to, by okoliczności czynu i wina

obwinionego nie budziły wątpliwości. Przy czym przez brak owych wątpliwości należy rozumieć to, że nie ma ich zarówno odnośnie do sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień oraz innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających. Poza sporem jest, że postępowanie nakazowe to instytucja prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (zob. wyroki Sądu Najwyższego m.in. z: 11 grudnia 2018 r., sygn. akt III KK 647/18, LEX 2591126; 4 listopada 2014 r., sygn. akt III KK 143/14, LEX nr 1545148; 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II KK 370/15, LEX nr 1959480; 13 września 2017 r., IV KK 42/17, LEX nr 2365176). Zatem, co do zasady, nie należy korzystać z tej instytucji, gdy obwiniony nie przyznaje się do winy i przedstawia odmienne okoliczności zdarzenia. Aktualizuje się wtedy obowiązek przeprowadzenia dowodów na rozprawie na rozprawie i wydania rozstrzygnięcia po zapoznaniu się z nimi bezpośrednio przez organ orzekający (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., IV KK 60/09, LEX nr 524058).

Tymczasem w analizowanej sprawie Sądu Rejonowego w O. zakończonej wyrokiem nakazowym z dnia 26 września 2018 r. o sygn. akt II W (...), obwiniony w ogóle nie został przesłuchany. Podstawę wyroku stanowił materiał dowodowy zawężony jedynie do zeznań pokrzywdzonego J. L. i świadka C. L. oraz protokołu oględzin miejsca zniszczenia mienia, sporządzonego w innym postępowaniu (dotyczącym przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.), w toku której to czynności ujawniono dowód rejestracyjny utracony w wyniku popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., objętego niniejszym postępowaniem. Sąd Rejonowy w O. nie dysponował zatem depozycjami procesowymi złożonymi przez obwinionego czy to w formie ustnej, czy pisemnej, a zeznania świadków występujących w sprawie ograniczały się zaledwie do zgłoszenia i opisanie faktu dokonania wykroczenia na szkodę J. L. Nie zawierały natomiast żadnych nawet sugestii odnośnie tożsamości potencjalnego sprawcy czynu. Sąd Rejonowy błędnie uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na wydanie wyroku nakazowego, zamiast skierować sprawę na

rozprawę i wydać rozstrzygnięcie po przeprowadzeniu rzetelnego postępowania dowodowego.

Tymczasem skierowanie sprawy na rozprawę zapewne uchroniłoby Sąd od rażącego uchybienia, tj., niedostrzeżenia faktu, że w okresie od 12 lutego 2018 r. do 28 maja 2018 r. K. J. odbywał zastępcze kary pozbawienia wolności i w dacie przypisanego mu czynu nie korzystał z przerwy w karze ani z zezwolenia na czasowe opuszczenie zakładu karnego (k. 73-75, pismo Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w S., wydruk z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności Noe.NET). Tym samym nie mógł być sprawcą zarzucanego mu i przypisanego zaskarżonym niniejszą kasacją wyrokiem wykroczenia. Okoliczność ta wyłoniła się jednak dopiero w toku postępowania wykonawczego, na etapie zarządzenia wykonania przez ukaranego K. J. zastępczej kary aresztu w wymiarze 5 dni, w zamian za nieuiszczoną grzywnę w wysokości 500 złotych orzeczoną w sprawie II W (...).

W rezultacie należało uznać, że wskazane w zarzucie kasacyjnym naruszenie art. 93 § 2 k.p.s.w. miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść orzeczenia. To zaś implikowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienia K. J. od zarzucanego mu wykroczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.